

valg under uddannelsesforløbet, endvidere en grundlæggende undervisning inden for hovederhvervsområdet, der kan danne baggrund for en fortsat uddannelse, og endelig en almindelig og almen kompetencegivende undervisning i fortsættelse af undervisningen i folkeskolen. Ministeriet finder det af betydning, at der fortsat i basisuddannelsen (såvel som i 2. del) indgår undervisning i almene fag. Undervisningen har i forsøgsperioden været opdelt i obligatoriske fællesfag, dvs. fag der er fælles for alle elever i de erhvervsfaglige grunduddannelser, retningsfag, dvs. fag der skal sikre eleverne direkte erhvervs- og eventuelt tillige studiekompetence, samt valgfrie fag, der kan vælges af eleverne såvel blandt de fag, der optræder som obligatoriske fællesfag og retningsfag som blandt andre fag. Ministeriet er enig i, at der vedrørende undervisningen i fællesfag bør tages udgangspunkt i de af Forsøgsrådet i 1973 herom vedtagne principper (citeret i betænkning 764 side 34-35). Disse bør vurderes og eventuelt i fornødent omfang justeres under hensyntagen til de i forsøgsperioden opnåede resultater.

Undervisningsministeriet finder det væsentligt, at uddannelsens 2. del principielt tilrettelægges som en vekseluddannelse mellem skole- og praktikophold, således at hovedvægten lægges på den praktiske oplæring inden for det valgte hovederhvervsområde. Man er dog opmærksom på, at det under forsøgsperioden har været et problem at skaffe praktikplads for alle, der havde gennemgået basisuddannelsen, og som ønskede at fortsætte deres uddannelse. Hvis disse vanskeligheder fortsætter, må det — som en nødløsning — eventuelt overvejes at tilrettelægge 2. del inden for enkelte uddannelser som værksteds-skoleuddannelse, dvs. faglig uddannelse udelukkende på skoler. Dette vil medføre større udgifter for det offentlige, ligesom det vil betyde en tilsidesættelse af princippet om vekseluddannelse. Det kunne derfor være hensigtsmæssigt, om det offentlige fik mulighed for at gribe ind for at fremskaffe det tilstrækkelige antal praktikpladser. En offentlig indgriben kan tænkes på flere forskellige måder, f. eks. således at virksomheder af en vis størrelse pålægges forpligtelse til at tage et vist antal efg-elever eller lærlinge, eventuelt kombineret med en præmierings- eller sanktionsordning. Der kan også være tale om, at det offentlige såvel staten (herunder etaterne), kommunerne og amtskommunerne i videre omfang som arbejdsgiver stiller praktikpladser til rådighed. I en speciel situation, nemlig for at afhjælpe ungdomsarbejdsløsheden, har staten i øvrigt i den senere tid bevilget de nødvendige midler til oprettelse af en række lære- og praktikpladser.

Med hensyn til uddannelsernes styring kan undervisningsministeriet tilslutte sig forslaget i betænkning 764 om, at der etableres et erhvervsuddannelsesråd til erstatning for forsøgsrådet samt en række erhvervsuddannelsesudvalg til erstatning for forsøgsudvalgene, således at der for hvert hovederhvervsområde nedsættes et erhvervsuddannelsesudvalg.

De erhvervsfaglige grunduddannelser henhører til det område, hvor uddannelsesrådet for de fortsatte skoleuddannelser er rådgivende for undervisningsministeren. Det er ministeriets hensigt at samordne erhvervsuddannelsesrådet og erhvervsuddannelsesudvalgene med sektoruddannelsesrådet. De indstillinger, der afgives af erhvervsuddannelsesrådet, vil derfor i fornødent omfang, blandt andet i forbindelse med spørgsmål af mere tværgående karakter, af ministeriet blive forelagt for uddannelsesrådet.

Med hensyn til sammensætningen af erhvervsuddannelsesrådet kan undervisningsministeriet tilslutte sig mindretalsudtalelsen i betænkning 764, side 46, om, at der i rådet bør være en bred repræsentation for de arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer, der har interesse i uddannelserne. Man finder det således ikke tilstrækkeligt, at arbejdsgiverne og arbejdstagerne alene er repræsenteret gennem Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark. Da loven har betydning for arbejdsgivere og arbejdstagere også uden for de to hovedorganisationer, bør også disse grupper være repræsenterede i rådet. Undervisningsministeriet finder det ikke hensigtsmæssigt i lovtæksten nøjagtigt at angive, hvorledes rådet skal sammensættes. Det er derfor i lovforslagets § 4 blot anført, at der i rådet skal være 7 arbejdsgiver- og 7 arbejdstagerrepræsentanter. Det tilføjes i paragraffen, at undervisningsministeren træffer nærmere bestemmelse om, hvorledes udpegningen af medlemmerne skal finde sted, men ministeriet vil være indstillet på i forbindelse med rådets første sammensætning at lade Dansk Arbejdsgiverforening udpege 4 af arbejdsgiverrepræsentanterne, SALA (Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger) 1 repræsentant, Amtsrådsforeningen i Danmark 1 repræsentant og Kommunernes Landsforening 1 repræsentant. For arbejdstagerne tænkes Landsorganisationen i Danmark at skulle udpege 6 repræsentanter og FTF (Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer) 1 repræsentant. Der er herved taget hensyn til, at Landsorganisationen repræsenterer et større område end Dansk Arbejdsgiverforening.

Ved udpegelse af arbejdsgiver- og arbejdstagerrepræsentanter må det sikres, at arbejdslederne og eleverne bliver repræsenterede. Ved en fordeling af